

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoKR/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119205122
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7119205122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a JUDr. Rastislava Pellu v spore žalobcu: JUDr. Ondrej Gajdošech, Krmanova 14, 040 01 Košice, správca úpadcu SMZ Kunová Teplica, s.r.o., v konkurze, so sídlom: 197, 049 32 Kunová Teplica, IČO: 36 193 810, zastúpeného: Vašiv & Partners s.r.o., so sídlom: Murgašova 3, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 238 836, proti žalovanému: Ridera Slovakia s.r.o., so sídlom: Podzávoz 2303, 022 01 Čadca, IČO: 31 624 855, zastúpenému: Bukovinský & Chlipala, s.r.o., so sídlom: Svätoplukova 30, 821 08 Bratislava, IČO: 35 918 098, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I, zo dňa 13. októbra 2020, č. k. 32Cbi/4/2019-172, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok č. k. 32Cbi/4/2019-172.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol:

I. Žalobu zamietla.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktoré je povinný nahradiť žalobca vo výške, ktorá bude vyčíslená samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že právne úkony úpadcu SMZ Kunová Teplica, s.r.o. a to:

- bezhotovostná úhrada faktúry č. 241610109 vo výške 4 132,80 eur zo dňa 16.01.2017 je voči konkurzným veriteľom úpadcu SMZ Kunová Teplica, s.r.o. právne neúčinná. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie do všeobecnej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 4 132,80 eur.

2.1. Dôvodil, že úpadca dňa 16.01.2017 uhradil faktúru vystavenú žalovaným pod č. 241610109 vo výške 4.132,80 eur za dodávku materiálu (bezhotovostným prevodom na účet žalovaného) s tým, že v čase vykonania tohto právneho úkonu mal viacero nesplnených záväzkov po lehote splatnosti voči mnohým veriteľom, ktorých pohľadávky bol povinný uspokojovať podľa schváleného reštrukturalizačného plánu, pričom veritelia si svoje pohľadávky riadne prihlásili do konkurzného konania vedeného na majetok úpadcu a nakoľko neboli popreté ani správcom, ani žiadnym iným prihláseným veriteľom, považujú sa za zistené. Argumentoval, že v čase vykonania odporovaného právneho úkonu úpadca nevykonával takmer žiadnu podnikateľskú činnosť a pri zachovaní odbornej starostlivosti si musel byť vedomý toho,

že príjem z ním vykonávanej činnosti nebude postačovať na plnenie reštrukturalizačného plánu, ako aj na uspokojenie tzv. „nových pohľadávok“, t. j. pohľadávok, ktoré vznikli po povolení reštrukturalizácie. Napriek tomu úpadca nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu a nepoužil majetok, ktorým v tom čase disponoval na kolektívne a pomerné uspokojenie pohľadávok všetkých svojich veriteľov, ale pristúpil k individuálnemu uspokojeniu vybraných veriteľov.

Bezhotovostnú úhradu faktúry považuje za ukracujúci právny úkon v zmysle ust. § 59 ods. 1 ZKR, nakoľko ňou došlo k prednostnej úhrade faktúry žalovaného v plnom rozsahu, čím boli ukrátení ostatní veritelia, ktorí taktiež dodali úpadcovi plnenie, pričom faktúry im neboli zaplatené. Pokiaľ ide o úpadok dlžníka, tento je zjavný z účtovných závierok ku dňu 31.12., z ktorých vyplýva, že vlastné imanie úpadcu bolo v čase vykonania úkonu v zápornej hodnote.

2.2. V žalobe uviedol skutkové okolnosti týkajúce sa preukázania úpadku úpadcu v čase vykonania odporovateľného úkonu, s poukazom na predchádzajúce reštrukturalizačné konanie, vedené pred Okresným súdom Bratislava I, pod sp. zn. 2R/1/2016, v ktorom bola uznesením Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 22.02.2015, sp. zn. 2R/1/2016, zverejneným v obchodnom vestníku č. 39/2016 zo dňa 26.02.2016 povolená reštrukturalizácia dlžníka, t. j. úpadcu.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Nenamietal žalobcom tvrdenú skutkovú okolnosť vystavenia zálohovej faktúry a jej zaplatenia, poukázal však na to, že úpadca vykonával podnikateľskú činnosť, pre ktorú potrebuje aj tzv. zlievarenský koks. Úpadca si tento ešte začiatkom decembra 2016 objednal od žalovaného, ktorý mu bol žalovaný ochotný dodať, avšak s ohľadom na prebiehajúcu reštrukturalizáciu, v ktorej mal sám žalovaný prihlásené pohľadávky v súhrnnej výške 8.897,51 eur; až po úhrade 100%-nej zálohovej faktúry vystavenej 05.12.2016.

Poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 10 ods. 1 ZKR a § 114 ods. 1 písm. a) ZKR napadnutý právny úkon patril medzi bežné úkony podnikateľa, pretože zaplatil štandardnú cenu za dodávku energetickej suroviny. Ak by tak neurobil, znamenalo by to faktické zastavenie fungovania prevádzky akéhokoľvek výrobného závodu podnikateľa v reštrukturalizácii. Takýto následok by bol v priamom rozpore s účelom reštrukturalizácie, ktorým je zachovanie prevádzky a podnikateľskej činnosti. Zdôraznil, že ak by aj hypoteticky pripustil, že k vykonaniu napadnutého právneho úkonu bol potrebný súhlas správcu (teda nešlo by o bežný úkon), podľa § 114 ods. 1 písm. a) ZKR, právo odporovať právnomu úkonu zaniklo podľa § 214 ods. 2 ZKR, nakoľko od začatia reštrukturalizačného konania do vyhlásenia konkurzu uplynuli viac ako dva roky. V ďalšom argumentuje, že napadnutý právny úkon nepredstavuje právny úkon, ktorým dochádza k tzv. inému neodôvodnenému zvýhodneniu veriteľa.

4. Vzhľadom na skutkové tvrdenia oboch strán sporu a ich vzájomné nepopretie, na skutočnosti známe súdu z jeho činnosti; považoval súd prvej inštancie za nesporné:

- existenciu reštrukturalizačného konania úpadcu, vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 2R/1/2016, ktoré bolo ukončené uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.08.2016, sp. zn. 2R/1/2016, uverejneného v obchodnom vestníku č. 163/2016 dňa 23.08.2016 potvrdením reštrukturalizačného plánu dlžníka (t. j. úpadcu);
- existenciu konkurzného konania úpadcu, vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 30K/20/2017, na základe uznesenia o začatí konkurzného konania úpadcu, zverejneného v obchodnom vestníku č. 7/2018 dňa 10.01.2018 a uznesenia o vyhlásení konkurzu na úpadcu, zverejneného v obchodnom vestníku č. 90/2018 dňa 11.05.2018;
- úhradu zálohovej faktúry č. 241610109 (vystavenej žalovaným) vo výške 4.132,80 eur úpadcom dňa 16.01.2017;
- dodanie a prevzatie tovaru úpadcom špecifikovaného vo faktúre.

4.1. Spornou ostala otázka, či daný úkon (bezhotovostná úhrada faktúry č. 241610109) je odporovateľným právnym úkonom v zmysle ustanovení zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení. Vo vzťahu k spornej otázke zo žalobcom predložených prihlášok pohľadávok veriteľov zistil, že do konkurzného konania si prihlásili pohľadávky viacerí veritelia.

Súd vlastnou činnosťou, oboznámením sa s listinnými dôkazmi doloženými žalobcom do obdobných spisov (napr. v konaní vedenom pod sp. zn. 32Cbi/3/2019, kde strana žalobcu je totožná a stranou žalovaného je iný veriteľ Úpadcu, konkrétne spoločnosť A. Z., s.r.o.) zistil, že žalobca doložil Úpadcovu riadnu účtovnú závierku za rok 2016. Súdu zistil, že Úpadca v riadnej účtovnej závierke za rok 2016 (k 31.12.2016) uviedol v časti PASÍVA vlastné imanie v zápornej hodnote (-290.686,-), pričom oproti predchádzajúcemu bezprostrednému obdobiu (k 31.12.2015) došlo k zmenšeniu jeho hodnoty (k

31.12.2015 bola záporná hodnota vlastného imania Úpadcu -981.582,-), čo sa odrazilo aj na celkovom výsledku hospodárenia Úpadcu VÝKAZ ZISKOV A STRÁT s kladným výsledkom hospodárenia Úpadcu oproti zápornému za predchádzajúce obdobie.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 14 ods. 1, § 23 ods. 1, §§ 57, 59, 60, 62, 63 ZKR, §§ 409, 447 zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej len „Obchodný zákonník - OBZ“).

6. Po zistení, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote (§ 57 ods. 2 ZKR) a zistení, že ide o právny úkon vykonaný v období jedného roka pred začatím konkurzného konania dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie úpadku dlžníka v čase vykonania právneho úkonu (dňa 16.01.2017), pretože v danom období úpadca plnil svoj reštrukturalizačný „ozdravný“ plán (cca 5 mesiacov po schválení reštrukturalizačného plánu súdom). Z vykonaného dokazovania bolo rovnako preukázané, že dlžník (t. j. úpadca) bezhotovostnú úhradu faktúry vykonal v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti ako bežný obchodný úkon tak, ako to vyplýva zo samotnej podstaty ustanovení Obchodného zákonníka, týkajúceho sa zmluvných vzťahov medzi podnikateľmi, konkrétne ustanovení o kúpnej zmluve. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo všeobecnosti samotná úhrada záväzku (zaplatenie kúpnej ceny), zvýhodnenie veriteľa (§ 59 ods. 1 ZKR) a ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov (§ 57 ods. 4 ZKR) nezakladá. Dlžník je totiž povinný plniť si svoje záväzky voči veriteľom do začatia konkurzného konania. Platby zo strany dlžníka v jednoročnej lehote pred začatím konkurzného konania rôznym jeho veriteľom nie je možné paušalizovať ako odporovateľné právne úkony. Súd prvej inštancie zdôraznil aj skutočnosť, že plnenie zo strany dlžníka vo forme bezhotovostnej platby ako zálohy na tovar (materiál), ktorý následne úpadca použil pre výkon svojej podnikateľskej činnosti, bolo dôvodné a vyslovene predávajúcim vymienené ako reakcia na predchádzajúce obdobie podnikateľskej fázy úpadcu (reštrukturalizačné konanie). Argumentoval, že žalovaný po prijatí platby (zálohy) nebol veriteľom úpadcu, ale de facto jeho dlžníkom a bol povinný dodať úpadcovi tovar. Zo strany žalovaného teda bolo poskytnuté plnenie do majetku dlžníka a jeho majetok sa nijako nezmenšil. Predmetným úkonom tak nedošlo k zmenšeniu majetku úpadcu, preto nedošlo k zvýhodneniu žalovaného oproti iným veriteľom. Súd prvej inštancie zdôraznil aj skutočnosť, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal naplnenie znakov odporovateľnosti daného úkonu, spočívajúce v splatnosti danej pohľadávky (splatnosť nenastala vyhlásením konkurzu) a existenciu úpadcu dlžníka v čase vykonania daného právneho úkonu. O trovách konania rozhodol v súlade s § 265 CSP tak, že nárok na ich náhradu má v konaní úspešný žalovaný.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

7.1. Tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval právnu normu zakotvenú v § 59 ZKR keď uviedol, že jedným z dôvodov zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že napádaný právny úkon bol urobený s úmyslom dlžníka ukrať si svojich veriteľov a že tento úmysel mal byť druhej strane známy. Skutková podstata zvýhodňujúceho právneho úkonu má však výlučne objektívnu povahu, čo znamená, že pre jej naplnenie sa úmysel dlžníka ukrať si svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle nevyžaduje.

7.2. Za irelevantnú považuje aj argumentáciu súdu prvej inštancie, že prihlásení veriteľa neboli ukrátení, keďže nedošlo k zmenšeniu majetku úpadcu poukazujúc na ust. § 59 ods. 1 ZKR, podľa ktorého ide o zvýhodňujúci právny úkon vtedy, ak dlžník uprednostní jedného veriteľa pred ostatnými veriteľmi. V tejto súvislosti poukazuje na judikát RV II. 463/26. Za podstatné považuje odvolateľ v konaní posúdenie toho, že úpadca musel uhradiť žalovanému zálohovú platbu č. 241610109 vo výške 4 132,80 eur, inak by mu nebol dodaný tovar, čím úpadca uprednostnil žalovaného pred ostatnými veriteľmi, ktorí taktiež dodávali tovar a iné služby potrebné pre chod úpadcu a nebolo im za ich dodávanie uhrádzané tak, ako žalovanému. Zároveň možno predpokladať vedomosť žalovaného o platobnej neschopnosti úpadcu, keďže žalovaný podmieňoval dodanie tovaru uhradením zálohovej faktúry.

7.3. Odvolateľ teda tvrdí, že preukázal, že odporovaný právny úkon úpadcu je zvýhodňujúci právny úkon, nakoľko úpadca uprednostnil žalovaného pred ostatnými veriteľmi uhradením faktúry, odporovaný

právny úkon bol vykonaný 5 mesiacov pred vyhlásením konkurzu a zároveň žalovaný musel mať vedomosť o tom, že je v úpadku a nie je schopný uhrádzať svoje záväzky, keďže podmienil dodávku tovaru zálohovou faktúrou.

7.4. Na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

8. Žalovaný žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že opakuje argumenty uvádzané už v priebehu konania.

9. Reagujúc na vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobca opakuje, že je pravdou, že v rámci reštrukturalizácie sú zákonom povolené bežné právne úkony úpadcu. Je ale potrebné posudzovať, akým spôsobom dochádzalo pred vyhlásením konkurzu na úpadcu k uspokojovaniu dodávateľov, že niektorí (ako napr. žalovaný) boli uspokojení v plnom rozsahu, iní nemali uhradené splatné pohľadávky, čo je v rozpore s princípom kolektívneho uspokojovania veriteľov, na ktorom ZKR stojí.

V ďalšom zdôraznil, že ak žalovaný tvrdí, že je absurdným, aby na neho ako dodávateľa koksu úpadcovi bola kladená iracionálna povinnosť za riadne dodaný tovar neprijať od úpadcu kúpnu cenu, nakoľko z nej mali byť pomerne uspokojení všetci veritelia úpadcu, pretože tvrdenie nemá žiadne ekonomické ani právne opodstatnenie, tak úplne ignoruje práva a záujmy ostatných konkurzných veriteľov (poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 3 Obdo/31/2020).

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

11. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal skutočnosťou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolací dôvod uvádza dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b), t. j. že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; písm. f), t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; písm. h), t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

11.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí

umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II. ÚS 14/2001, II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t. j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

11.3. Ďalší odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.07.2022 o 10.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 200/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na Úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané odvolateľom nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre zistenie skutkového stavu. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Zákonu zodpovedajúce a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na zdôraznenie ich správnosti a k odvolacím námietkam navyše udáva:

14.1. § 59 ZKR demonštratívne vypočítava právne úkony, ktoré je možné považovať za zvýhodňujúce. Tieto právne úkony sú však odporovateľné len vtedy, ak nimi dlžník zvýhodnil svojho veriteľa a týmto právnym úkonom zároveň došlo k ukráteniu pohľadávok ostatných veriteľov, ktoré si po vyhlásení konkurzu prihláškou prihlásili do konkurzného konania. Zároveň musí byť splnená ďalšia podmienka, a to, že ide o právny úkon, ktorý spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka.

14.2. Ako vyplýva z vyššie uvedeného a ako uviedol aj súd prvej inštancie, odporovať možno iba tomu právnemu úkonu, ktorý ukrátil niektorého z veriteľov. Ukrátenie spočíva v tom, že sa hodnota majetku zmenší viac ako v prípade, ak by sa daný právny úkon neurobil. Aj odvolací súd dospel k záveru, že ak žalovaný poskytol úpadcovi plnenie, ktoré mu bol povinný poskytnúť na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy (teda každá strana zmluvy splnila svoj záväzok z nej vyplývajúci), t. j. dodal mu tovar, za ktorý mu úpadca zaplatil kúpnu cenu a ktorý bol navyše potrebný pre udržanie jeho podnikateľskej činnosti, tak nedošlo k zmenšeniu jeho majetku a teda nemohlo dôjsť k ukráteniu ostatných veriteľov. Vo vzťahu k ďalšej podmienke vyslovenia odporovateľnosti - že právny úkon spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka, žalobca dôkazné bremeno neuniesol. To, že zaplatenie kúpnej ceny spôsobilo úpadok dlžníka žalobca netvrdil a to, že by mala byť zaplatená počas jeho úpadku žalobca nepreukázal, pretože reštrukturalizácia dlžníka bola skončená potvrdením reštrukturalizačného (t. j. ozdravného) plánu, počas plnenia ktorého k odporovanému právnemu úkonu došlo. Navyše skončením

reštrukturalizácie zaniká obmedzenie dlžníka, podľa ktorého mohol robiť len bežné právne úkony, pretože činnosť dlžníka (úpadcu) sa musí obnoviť v pôvodnom rozsahu (nad rámec uvedeného má odvolací súd za to, že napádaný právny úkon je bežným úkonom vykonávaným v rámci podnikateľskej činnosti úpadcu).

15. Vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR zo dňa 25.11.2020 sp. zn. 3 Obdo/31/2020, na ktorý poukázal odvolateľ, odvolací súd udáva, že závery v ňom uvedené odvolací súd nespochybňuje, len v tomto konaní prejednávanej veci neboli splnené podmienky odporovateľnosti - ukrátenie prihlásenej pohľadávky veriteľa a odporovaný právny úkon spôsobujúci úpadok dlžníka alebo urobený počas úpadku dlžníka.

16. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu má v odvolacom konaní úspešný žalovaný. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP), po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie zvonu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).